

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ԺՈՂՈՎ

«ԼՈՒՍԱՎՈՐ ՀԱՅԱՍՏԱՆ» ԽՄԲԱԿՑՈՒԹՅԱՆ ՂԵԿԱՎԱՐ

19 մարտի, 2020թ.

Հայաստանի Հանրապետության Ազգային ժողովի աշխատակազմի ղեկավար – գլխավոր քարտուղար ՏԻԳՐԱՆ ԳԱԼՍՏՅԱՆԻՆ

Հարգարժան պարոն Գալստյան,

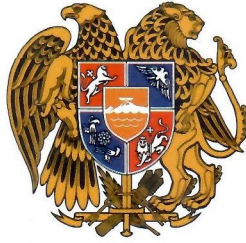
Հիմք ընդունելով «Ազգային ժողովի կանոնակարգ» Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի 11-րդ կետը և 81-րդ հոդվածի 1-ին մասը, ինչպես նաև Ազգային ժողովի աշխատակարգի VIII գլուխը՝ Ազգային ժողովի «Լուսավոր Հայաստան» խմբակցությունը ներկայացնում է գրավոր առաջարկներ Հայաստանի Հանրապետության կառավարության կողմից ներկայացված և առաջին ընթերցմամբ ընդունված «Ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքի նախագծի և կից օրենքների նախագծերի փաթեթի (կող.՝ Կ-438) վերաբերյալ:

Առդիր՝ 14 թերթ:

Շնորհակալություն համագործակցության համար:

Հարգանքով՝

ԷԴՄՈՆ ՄԱՐՈՒՔՅԱՆ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ԺՈՂՈՎ
«ԼՈՒՍԱՎՈՐ ՀԱՅԱՍՏԱՆ» ԽՄԲԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆ

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

ՕՐԵՆՔՆԵՐԻ ՆԱԽԱԳԾԵՐԻ ՓԱԹԵԹԻ ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ
ԳՐԱՎՈՐ ԱՌԱՋԱՐԿՆԵՐ ՆԵՐԿԱՅԱՑՆԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ

Հիմք ընդունելով «Ազգային ժողովի կանոնակարգ» Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի 11-րդ կետը և 81-րդ հոդվածի 1-ին մասը՝ Ազգային ժողովի «Լուսավոր Հայաստան» խմբակցությունն իր
2020 թվականի մարտի 16-ի նիստում

Ո Ր Ո Շ Ե Ց

Հայաստանի Հանրապետության կառավարության կողմից ներկայացված և առաջին ընթերցմամբ ընդունված «Հայաստանի Հանրապետության դատական օրենսգիրք» Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական օրենքի նախագծի և կից օրենքների նախագծերի փաթեթի (կող.՝ Կ-428) վերաբերյալ ներկայացնել գրավոր առաջարկներ:

126 Է. Մարության

125 Գ. Գորգիսյան

123 Ս. Ալեքսանյան

116 Ա. Խաչատրյան

124 Գ. Բաղդասարյան

117 Ա. Սամսոնյան

127 Մ. Թանդիլյան

118 Հ. Բաբայան

128 Է. Անդրեասյան

119 Ա. Եղիազարյան

129 Ռ. Սյրեփանյան

120 Ա. Կոստանյան

130 Տ. Սիմոնյան

121 Կ. Սիմոնյան

131 Հ. Այվազյան

122 Ս. Գրիգորյան

132 Ս. Մինասյան

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԱԶԳԱՅԻՆ ԺՈՂՈՎ

«ԼՈՒՍԱՎՈՐ ՀԱՅԱՍՏԱՆ» ԽՄԲԱԿՑՈՒԹՅԱՆ ՂԵԿԱՎԱՐ

19 մարտի, 2020թ.

Հայաստանի Հանրապետության վարչապետ
ՆԻԿՈԼ ՓԱՇԻՆՅԱՆԻՆ

Հայաստանի Հանրապետության
Պետական-իրավական հարցերի մշտական
հանձնաժողովի նախագահ
ՎԱԼԴԻՄԻՐ ՎԱՐԴԱՆՅԱՆԻՆ

Հարգելի՛ պարոնայք,

Հիմք ընդունելով «Ազգային ժողովի կանոնակարգ» Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական օրենքի 8-րդ հոդվածի 1-ին մասի 11-րդ կետը և 81-րդ հոդվածի 1-ին մասը՝ ներկայացնում ենք հետևյալ առաջարկները Հայաստանի Հանրապետության կառավարության կողմից ներկայացված և առաջին ընթերցմամբ ընդունված «Ապրիլի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքի նախագծի (կող՝ Կ-438-10.01.2020-ՊԻ-011/1, այսուհետ՝ «Նախագիծ») և կից օրենքների նախագծերի փաթեթի վերաբերյալ.

1. Նախագծի 3-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետում օգտագործվող «կրիպտոակտիվներ» եզրույթի մեկնաբանությունն առաջարկում ենք սահմանել Նախագծում կամ Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիական օրենսգրքում, քանի որ այդ եզրույթն առաջին անգամ է սահմանվում ներպետական օրենսդրությամբ:

2. Նախագծի 3-րդ հոդվածի 1-ին մասի 2-րդ կետով սահմանված կարգավորմամբ՝ նույնացվում է *ապրիլի ծագում ունեցող գույքն անձի՝ օրինական եկամուտներով չհիմնավորվող գույքի հետ*: Նախագծով օրինական եկամտի մեջ ներառվում են աշխատավարձը, փոխառությունները և այլն: Այսինքն՝ հնարավոր են այնպիսի իրավիճակներ, որ եթե արտագնա աշխատանքի մեկնած անձն (արտագնա աշխատողները սովորաբար գրանցված չեն լինում) իր կատարած աշխատանքի դիմաց կանխիկ եղանակով որոշակի դրամական փոխհատուցում է ստացել, որն օգտագործվել է Հայաստանի Հանրապետությունում բնակվող նրա՝ նախկինում պետական պաշտոնատար անձ հանդիսացած մերձավոր ազգականի

համար գույք ձեռք բերելու նպատակով, ապա արտագնա աշխատողի՝

Հայաստանի Հանրապետություն

Republic of Armenia

0095 Երևան,

Yerevan 0095

Բաղրամյան 19, 134

19 Baghramyan Street, 134

Հայաստանի Հանրապետություն վերադառնալուց հետո Նախագծով սահմանված հանցանքներից մեկը կատարելու մեջ կասկածվելու դեպքում վերջինս զրկված կլինի գույքի օրինականությունը հիմնավորելու հնարավորությունից: Այլ խոսքով՝ ձեռք բերված շարժական/անշարժ գույքը, որի ձեռքբերման համար անհրաժեշտ եկամուտների օրինականությունն անհնար է ապացուցել այդպիսի ապացույցների բացակայության պատճառով, Նախագծի տրամաբանությամբ համարվում է ապօրինի, ինչն անթույլատրելի է:

Այսինքն, մի կողմից սա վնասում է տնտեսությանը, քանի որ օրինակ տրանսֆերտային միջոցներն այստեղ այլևս չեն ծախսվի, մյուս կողմից ստացվում է, որ անձը պետք է հիմնավորի իր գույքի ծագման օրինականությունը, այլ ոչ թե հակառակը (մեղավորության կանխավարկած), ինչը չի բխում Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության (այսուհետ՝ «Սահմանադրություն») 66-րդ հոդվածի պահանջներից:

Ավելին, Նախագիծը եկամուտների տեսակների մեջ նախատեսում է նաև գյուղատնտեսական արտադրանքից ստացվողը (3-րդ հոդվածի 1-ին մասի (ժը) կետ): Խնդիրն այն է, որ գյուղական արտադրանքի իրացումն առավելապես չի փաստաթղթավորվում, որպիսի պայմաններում այդ արտադրանքի իրացումից ստացված եկամտի օրինականությունն ապացուցելու անհամաչափ պարտականություն դրվում է գյուղատնտեսական արտադրանքից եկամուտներ ստացող անձանց վրա: Հաշվի առնելով շարադրվածը՝ առաջարկում ենք սահմանել այնպիսի կարգավորումներ, որոնք անհամաչափ ապացուցողական բեռ չեն նախատեսի քաղաքացիների համար, ինչպես նաև զերծ մնալ այն տրամաբանությունից, որ օրինական եկամուտներով չհիմնավորվող ցանկացած գույք համարվում է ապօրինի:

3. Նախագծի 3-րդ հոդվածի 4-րդ մասը սահմանում է ուսումնասիրության հնարավոր հիմք հանդիսացող հանցագործությունների ցանկը: Զարմանալի է նման ուռճացված ցանկի առկայությունը, քանի որ նախատեսված են այնպիսի հանցանքներ, (օրինակ՝ ընտրողներին կաշառք տալը, արհեստավարժ մարզամրցումների և հանդիսադիր առևտրային մրցույթների մասնակիցներին ու կազմակերպիչներին կաշառելը և այլն) որոնք սոսկ վերացական եզրեր ունեն այն հանցանքների հետ, որոնց պարագայում է միջազգային պրակտիկայում թույլատրելի և հիմնավորված համարվում գույքի բռնագանձման այս արտակարգ մեթոդի կիրառումը: Բանն այն է, որ միջազգային փաստաթղթերը գույքի բռնագանձման քաղաքացիաիրավական ինստիտուտի կիրառությունն օրինաչափ են համարում այնպիսի հանցանքների համար, ինչպիսիք են փողերի լվացումը, ահաբեկչության ֆինանսավորումը, թմրանյութերի ապօրինի շրջանառությունը և թրաֆիքինգը: Այսինքն՝ ընտրված է

հանցագործությունների այսպիսի շրջանակ, որոնք հանրային խիստ բարձր վտանգավորություն ունեն, և դրանց դեմ միայն քրեաիրավական միջոցներով պայքարն անարդյունավետ է:

Չնայած բավականին ընդարձակ ցանկին՝ մեր կարծիքով դրանից դուրս են մնացել այնպիսի հանցատեսակներ (*ապօրինի ձեռնարկատիրություն, կեղծ ձեռնարկատիրություն*), որոնք ոչ պակաս կոռուպցիոն բնույթ ունեն, և կոռուպցիայի դեմ պայքարի շրջանակներում նման հանցակազմերի բացառումն առնվազն անտրամաբանական է թվում: Ուստի առաջարկում ենք կրճատել սահմանված հանցագործությունների ցանկը՝ միաժամանակ ավելացնելով այստեղ նշված հանցատեսակները:

4. Նախագծի 3-րդ հոդվածի 1-ին մասի 7-րդ կետը սահմանում է «փոխկապակցված անձ» հասկացությունը: Նշված հասկացության մեջ մտնում են նաև այն անձինք, ովքեր *անհատույց կամ շուկայական գնից էականորեն ցածր գնով գույք են ստացել*: Ստացվում է, որ եթե անձինք հարկերից խուսափելու համար իրականից ավելի ցածր գին են նշել կամ կատարել են գործարք, սակայն այն ձևակերպել են որպես նվիրատվություն, ինչը Հայաստանի Հանրապետությունում բավականին տարածված է, ապա ըստ Նախագծի տրամաբանության՝ գույք ձեռք բերողները կարող են զրկվել գույքից՝ հոգուտ պետության, այնինչ նման գործարքների նկատմամբ պարզապես կիրառելի են անվավերության հետևանքները՝ սահմանված քաղաքացիական օրենսդրությամբ: Ընդ որում՝ խիստ վիճելի է նաև փոխկապակցված համարելը ցանկացած իրավաբանական կամ ֆիզիկական անձին, ում տվյալ անձը փաստացի անհատույց կամ շուկայականից էականորեն ցածր գնով փոխանցել է գույք: Ավելին, սա տալիս է նաև հայեցողական կիրառության հնարավորություն՝ միաժամանակ ստեղծելով իրավական կոլիզիա (կիրառել քաղաքացիական օրենսդրությամբ սահմանված գործարքների անվավերության նորմերը, թե՛ քննարկման առարկա դրույթները): Ընդ որում, անձն իրավասու է վաճառել իր գույքն իր ցանկացած գնով և ելնելով օբյեկտիվ (օրինակ՝ ֆինանսական ճգնաժամ) և սուբյեկտիվ (առողջական խնդիրներ և այլն) հանգամանքներից՝ նա կարող է դա վաճառել շատ ցածր գնով: Ըստ այդմ՝ այստեղ ևս պետք է նախատեսել, որ հակառակ կողմը պետք է ապացուցի վաճառողի ոչ իրավաչափ նպատակներն ու գործողությունները:

Խիստ լայն է նախատեսված նաև «մերձավոր ազգականներ» հասկացության շրջանակը: Կարծում ենք, որ նման շրջանակ նախատեսելիս խախտվել է հանրային և մասնավոր շահերի արդարացի հավասարակշռման գաղափարը, և հորեղբոր, մորեղբոր, հորաքրոջ կամ մորաքրոջ ընտանիքի անդամների ընդգրկումը մերձավոր ազգականների թվում արդարացված չենք համարում: Ուստի առաջարկում ենք իրավական այլ կարգավորումներ կիրառելու

հնարավորության առկայության դեպքում նախապատվությունը չտալ Նախագծին, ինչպես նաև կրճատել մերձավոր ազգականներ հասկացության շրջանակը:

5. Նախագծի 3-րդ հոդվածի 1-ին մասի 15-րդ կետը որպես իրավասու մարմին նախատեսում է Հայաստանի Հանրապետության գլխավոր դատախազության պատասխանատու ստորաբաժանումը: Կարծում ենք, որ նշված նորմը խնդրահարույց է Սահմանադրությանը համապատասխանության տեսանկյունից. ըստ Սահմանադրության 176-րդ հոդվածի 3-րդ մասի՝ դատախազությունը միայն բացառիկ դեպքերում է օժտված պետական շահերի պաշտպանության հայց ներկայացնելու իրավասությամբ: «*Բացառիկ*» բառն էդուարդ Աղայանի «Արդի հայերենի բացատրական բառարան»-ում սահմանվում է որպես *բացառություն կազմող, կանոնից բացառվող, հազվագյուտ, արտակարգ*¹: Սակայն Նախագծում սահմանվել է ապօրինի գույքի բռնագանձման հայցի համար հիմք հանդիսացող հանցագործությունների բավական ընդգրկուն ցանկ, և ստացվում է, որ դատախազությունն իր բացառիկ լիազորությունն իրացնում է ամենևին էլ ոչ բացառիկ դեպքերում: Մյուս կողմից դատախազության սահմանադրական այդ լիազորությունն ուղղված է պետությանը հասցված վնասը, ոչ թե երրորդ անձանց խախտված իրավունքները վերականգնելուն: Որոշ դեպքերում (օրինակ՝ առանձնակի արժեք ունեցող առարկաներ հափշտակելը, որը կատարվել է ավազակությամբ կամ շորթմամբ կամ կազմակերպված խմբի կողմից), խախտվում են երրորդ անձանց շահերը: Նման պայմաններում առնվազն անհասկանալի է, թե ինչու է դատախազությունը հարուցում պետական շահերի պաշտպանության հայց, եթե պետությունը գույքային վնասներ չի կրել:

Գլխավոր դատախազության համապատասխան ստորաբաժանմանը որպես իրավասու մարմին նախատեսելը, ըստ այդմ, խախտում է նաև Սահմանադրության 6-րդ հոդվածի 1-ին մասի պահանջն առ այն, որ *պետական և տեղական ինքնակառավարման մարմիններն ու պաշտոնատար անձինք իրավասու են կատարելու միայն այնպիսի գործողություններ, որոնց համար լիազորված են Սահմանադրությամբ կամ օրենքներով*: Ուստի առաջարկում ենք Նախագծին օրինական ուժ տալը հետաձգել մինչև Սահմանադրության մեջ համապատասխան փոփոխություններ և լրացումներ կատարելը:

6. Նախագծի 5-րդ հոդվածը, որը սահմանում է ուսումնասիրությունն սկսելու հիմքերը, որևէ նշում չի պարունակում քրեական վարույթին նախապատվություն տալու մասին: Այնինչ, ՄԱԿ-ի Կոռուպցիայի դեմ 2003թ. հոկտեմբերի 31-ի կոնվենցիայի 54-րդ հոդվածի 1-ին մասի (գ) կետը սահմանում է,

1

http://www.nayiri.com/imagedDictionaryBrowser.jsp?dictionaryId=24&dt=HY_HY&query=%D5%A2%D5%A1%D6%81%D5%A1%D5%BC%D5%AB%D5%AF

որ յուրաքանչյուր մասնակից պետություն պետք է քննարկի այնպիսի միջոցներ ձեռնարկելու մասին հարցը, որոնք կարող են անհրաժեշտ լինել, որ այդպիսի գույքի բռնագրավման համար հնարավորություն ստեղծվի՝ առանց այնպիսի գործերով քրեական վարույթի շրջանակներում դատավճիռ կայացնելու, երբ հանցագործը չի կարող հետապնդվել մահվան, թաքնվելու կամ բացակայելու պատճառով կամ այլ համապատասխան դեպքերում: Մեջբերված դրույթից բխում է, որ առանց մեղադրական դատավճռի գույքի բռնագանձումը հնարավոր է կիրառել միայն այնպիսի իրադրություններում, երբ հնարավոր չէ հետապնդումն իրականացնել քրեական վարույթի շրջանակներում, և քրեադատավարական երաշխիքների պահպանմամբ ապացուցել անձի մեղավորությունը՝ դրանից բխող հետևանքներով: Սակայն Նախագծով որդեգրվել է միանգամայն այլ տրամաբանություն, և առանց մեղադրական դատավճռի գույքի բռնագանձման վարույթն առաջնային է: Ուստի առաջարկում ենք նույն հոդվածում նախատեսել դրույթ, ըստ որի՝ առանց մեղադրական դատավճռի գույքի բռնագանձումը պետք է դիտարկվի որպես բացառիկ միջոց այն դեպքերի համար, երբ քրեական հետապնդումն անհնարին կամ դժվար է, օրինակ՝ անձը մահացել է, անձը փախուստի է դիմել՝ իր գույքն այլ անձանց անուններով ձևակերպելով կամ վաճառելով, անցել են քրեական պատասխանատվության վաղեմության ժամկետները, անձը գտնվում է այլ պետության տարածքում և անձի գտնվելու վայրի պետությունը հրաժարվում է անձին հանձնելուց:

7. Նախագծի 5-րդ հոդվածի 1-ին մասի 4-րդ կետը սահմանում է «առկա են բավարար հիմքեր» գնահատողական կատեգորիան: Խնդիրն այն է, որ սահմանվել է հնարավոր չարաշահումների տեղիք տվող բավականին լայն հասկացություն: Առաջարկում ենք որոշակիացնել այս խիստ անորոշ եզրույթը:

8. Նախագծի 9-րդ հոդվածը սահմանում է ուսումնասիրության գաղտնիությունը: Որպես համեմատություն նշենք, որ գաղտնի է քրեական գործերով մինչդատական վարույթը, սակայն դրա նկատմամբ, որպես գործընթացի օրինականության պահպանման անհրաժեշտ երաշխիքներ, գործում են դատախազական հսկողությունը և դատական վերահսկողությունը: Այս առումով խնդրահարույց է, որ մինչև 3 տարի տևող ուսումնասիրությունն ընթանում է գաղտնի և չի վերահսկվում, ինչը կարող է չարաշահումների տեղիք տալ: Նախագծով նախատեսվում է, որ իրավասու մարմինն ուսումնասիրության ընթացքում իրավունք ունի ստանալու բանկային և այլ գաղտնիք հանդիսացող տեղեկություններ: Այստեղ հարկ է նշել, որ մեղադրյալը մինչդատական վարույթի ավարտին իրավունք ունի ծանոթանալու բոլոր նյութերին և բողոքարկելու բանկային գաղտնիք տրամադրելը թույլատրող դատարանի որոշումը (Հայաստանի Հանրապետության քրեական դատավարության օրենսգրքի 278-րդ

հողված): Այնինչ առանց մեղադրական դատավճռի գույքի բռնագանձման վարույթում անձը, ում վերաբերյալ ստացվել է գաղտնիք հանդիսացող տեղեկությունը, կարող է դատարանի այդ որոշումը բողոքարկել միայն դատաքննության փուլում: Ստացվում է մի իրադրություն, երբ ստորադաս դատարանը քննում է գործը, իսկ վերադասը՝ գնահատում ապացույցի թույլատրելիությունը: Այսպիսի դեպքերն անընդունելի են, քանի որ ապացույցների հետազոտումը պետք է իրականացվի գործը քննող դատարանի կողմից անմիջականորեն:

Մյուս կողմից, եթե անձը զրկվի գաղտնիք պարունակող տեղեկությունն ստանալու որոշումը բողոքարկելու հնարավորությունից, կխաթարվի մասնավոր կյանքի գաղտնիությունը, և դրա դեմ պայքարում անձը գործիքակազմ չի ունենա, ինչը կհանգեցնի նաև անձի արդար դատաքննության իրավունքի ոտնահարման: Եվ ի վերջո, անորոշ է նաև այն հարցի պատասխանը, թե ինչ հետևանք է ունենալու վերադաս ատյանի կողմից գաղտնիք ստանալը թույլատրող որոշումը ոչ իրավաչափ ճանաչելը, եթե ստորադաս ատյանն արդեն գույքի բռնագանձումը թույլատրած լինի, իսկ գույքը՝ իրացված:

Ըստ այդմ, առաջարկում ենք այս մասով օրենքի կիրարկման փուլում կոլիզիաներից խուսափելու նպատակով լրացուցիչ քննարկել և վերախմբագրել Նախագծի 9-րդ հոդվածի բովանդակությունը:

9. Նախագծի 10-րդ հոդվածի 4-րդ մասը սահմանում է, որ արդարացման դատավճռի կայացումը կամ արդարացնող հիմքով գործի վարույթը կարճելը կամ քրեական հետապնդումը դադարեցնելը հիմք չէ զուգահեռ ընթացող ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման վարույթի դադարեցման համար: Եթե ուշադրություն դարձնենք ուսումնասիրությունն սկսելու հիմքերին, ապա կնկատենք, որ դրանք քրեական գործի վարույթի կարճման կամ քրեական հետապնդման դադարեցման միայն ոչ արդարացնող հիմքերն են: Ստացվում է, որ եթե քրեական վարույթն արդարացնող հիմքով ավարտվել է մինչև գույքի բռնագանձման վարույթն սկսվելը, ապա դա արգելք է ուսումնասիրություն սկսելու համար, իսկ եթե նույն փաստական հանգամանքներով քրեական և գույքի բռնագանձման վարույթներն ընթացել են զուգահեռ, ապա անձի արդարացումը չի զրկում իրավասու մարմնին անձին ապացուցողական ավելի ցածր շեմով սեփականությունից զրկելու հնարավորությունից:

Անհրաժեշտ է նշել, որ քրեական գործով վարույթում անձի արդարացումը հնարավոր է մի քանի հիմքերով. եթե անձն արդարացվել է ապացույցների բացակայության հիմքով, ապա այդ դեպքում ինչ-որ տեղ արդարացի կարելի է համարել գույքի բռնագանձման վարույթի շարունակումը, սակայն նույնը չի կարելի ասել հանցադեպի կամ հանցակազմի բացակայության հիմքով անձի

արդարացման դեպքերի մասին: Ստացվում է, որ քրեական վարույթում արդարացված անձի վրա դրվում է քաղաքացիական վարույթում իր՝ արդեն իսկ նույն փաստակազմով հաստատված անմեղությունն ապացուցելու անհամաչափ պարտավորություն: Առաջարկում ենք բացառել նման իրավիճակները, ինչի համար պետք է նախատեսել, որ քրեական գործով արդարացված անձը գույքի բռնագանձման վարույթում չպետք է այլևս ունենա իր անմեղությունն ապացուցելու պարտականություն:

10. Նախագծի 11-րդ հոդվածի 1-ին մասի 5-րդ կետն իրավասու մարմնին հնարավորություն է տալիս որոշակի փաստերի հաստատման կամ հերքման անհրաժեշտություն առաջանալու դեպքում համապատասխան մարմնին հանձնարարելու իրականացնել օպերատիվ-հետախուզական միջոցառումներ: Սա առնվազն անթույլատրելի է, քանի որ քաղաքացիական վարույթում օպերատիվ-հետախուզական միջոցառումների ինստիտուտի ներդրումը խախտում է կողմերի իրավահավասարության սկզբունքը: Քաղաքացիական վարույթում երաշխավորված պետք է լինեն մրցակցության ու իրավահավասարության սկզբունքները, ուստի առաջարկում ենք իրավասու մարմնին որևէ դեպքում չօժտել գույքի բռնագանձման վարույթի ընթացքում օպերատիվ-հետախուզական միջոցառումներ իրականացնելու հանձնարարություն տալու լիազորությամբ:

11. Նախագծի 14-րդ հոդվածի 2-րդ մասի սահմանմամբ՝ հայցի նախնական ապահովման միջոցներ կիրառելու վերաբերյալ դիմումը ներկայացվում է Երեւան քաղաքի ընդհանուր իրավասության առաջին ատյանի դատարան: Այս կարգավորումը որևէ կերպ չի հիմնավորվում՝ հաշվի առնելով իրավակիրառ պրակտիկայում կանխատեսվող այն դժվարությունները, որոնք միանշանակ առաջանալու են միայն մայրաքաղաքում խնդրո առարկա վարույթների քննությամբ: Ընդհանրապես պարզ չէ նման սահմանափակման առաջադրումը: Նույնական խնդիրն առկա է նաև 12-րդ հոդվածի 3-րդ մասում Առաջարկում ենք նշյալ մասերը հանել կամ խմբագրել:

12. Նախագծի 14-րդ հոդվածի 7-րդ մասը սահմանում է, որ եթե դատարանը թույլ է տալիս գույքի նկատմամբ ապահովման միջոցի կիրառումը, ապա դատախազն ունի որոշումն ստանալու պահից սկսած 6 ամիս ժամանակ՝ հայց ներկայացնելու համար: Սահմանված ժամանակահատվածը բավականին երկար է՝ հաշվի առնելով, որ անձը հնարավոր է զրկվի իր գույքը տիրապետելու, տնօրինելու և/կամ օգտագործելու հնարավորությունից այն պայմաններում, երբ դեռ հայց ներկայացված չէ: Օրինակ՝ ԱՄՆ-ում նման դեպքերում դատախազությունը հայց ներկայացնելու համար ունի ընդամենը 90 օր ժամանակ: Սահմանված ժամկետից թեկուզ 1 օր ուշացումը հանգեցնում է նրան, որ հայց այլևս

չի կարող ներկայացվել, իսկ վարույթը համարվում է դադարեցված՝ առանց վերսկսելու հնարավորության²:

13. Միմյանց նկատմամբ տրամաբանական հակասություն ունեն Նախագծի 16-րդ հոդվածի 5-րդ մասը և 20-րդ հոդվածները, ինչպես նաև 22-րդ հոդվածի 1-ին մասը: 16-րդ հոդվածը սահմանում է, որ անձի կողմից հայտարարագիր կամ դիրքորոշում ներկայացնելուց հրաժարվելը չի կարող մեկնաբանվել և օգտագործվել անձի կամ նրա ընտանիքի անդամների դեմ, իսկ 20-րդ հոդվածը, ապացուցման բեռի բաշխման կանոնները նախատեսելիս, նշում է, որ գործում է գույքի ապօրինի ծագում ունենալու կանխավարկածը: Ենթադրվում է, որ գույքի ապօրինի ծագում ունենալու կանխավարկածը հերքելու միակ ուղին շատ դեպքերում հայտարարագիր ներկայացնելն է, որը չանելու դեպքում գույքը բռնագանձվում է, հետևաբար հայտարարագիր չներկայացնելը կարող է օգտագործվել անձի դեմ: Ըստ այդմ այստեղ առաջարկում ենք 20-րդ և 22-րդ հոդվածները խմբագրել 16-րդ հոդվածի 5-րդ մասին համապատասխան:

14. Առաջարկում ենք 22-րդ հոդվածի 5-րդ մասով առաջարկվող 25 մլն դրամի շեմը բարձրացնել առնվազն 50 մլն դրամի. անընդունելի է նման ցածր շեմի նախատեսումը ինչպես պետական ռեսուրսների (դատախազություն, դատարան և այլն) և ժամանակի վատնման, այնպես էլ քննարկվող օրենքի իրական հասցեատերերին թիրախավորելու տեսանկյունից: Միջազգային պրակտիկայում ևս նմանատիպ օրենքներով բավականին բարձր շեմ է նախատեսվում:

Միաժամանակ առաջարկում ենք նվազագույն շեմը գերազանցող գույքի առկայությունը համարել վարույթ սկսելու միակ հիմքը, ինչն օրենքի կիրառության ավելի օբյեկտիվ չափանիշ է, քան Նախագծով առաջարկվող հիմքերը:

15. Նախագծի 23-րդ հոդվածը սահմանում է, որ երրորդ անձի կողմից ձեռքբերված գույքը ենթակա չէ բռնագանձման, եթե վերջինս ապացուցում է, որ գույքը ձեռքբերելիս չգիտեր և չէր կարող իմանալ գույքի՝ ապօրինի ծագում ունենալու մասին: Քաղաքացիական դատավարության մեջ ընդունված կանոն է, որ անձը չի կարող կրել բացասական փաստերի ապացուցման պարտականությունը: Դժվար է պատկերացնել, թե ինչպես է հնարավոր ապացուցել ինչ-որ փաստի գոյության մասին չիմանալը, կամ առավել ևս, իմանալ չկարողանալը: Կարծում ենք՝ ավելի տրամաբանական կլիներ, նման իրավիճակներում դատախազի վրա դնել ապացուցման պարտականությունը: Այլ կերպ ասած՝ դատախազն ապացուցի անձի՝ գույքի ապօրինի լինելու մասին իմանալու հանգամանքը: Նույն հոդվածի 2-րդ մասն այն անձի համար, ով ստացել է ալիմենտ, կյանքին կամ առողջությանը պատճառված վնասի հատուցում կամ բարեգործություն, սահմանում է անհամաչափ պարտավորություն՝ ապացուցելու,

² <https://www.justice.gov/sites/default/files/usao/legacy/2007/12/21/usab5506.pdf>, էջ 18

որ չգիտեր և ողջամտորեն չէր կարող իմանալ գույքի՝ ապօրինի ծագում ունենալու մասին: Քիչ է հավանական այնպիսի մի իրավիճակ, երբ ալիմենտ կամ վնասի հատուցում ստացող անձը ճշտի, թե ինչ միջոցներից է կատարվում վճարումը: Դեռ ավելին, նման պարտականություն ներպետական օրենսդրությամբ վերջիններիս համար սահմանված չէ, և հետևաբար արդարացի չէ ապացուցման որևէ բեռ դնելը նրանց վրա: Ուստիև առաջարկում ենք Նախագծից հանել մեկնաբանված դրույթները կամ այլ կերպ շարադրել դրանք՝ բացառելով փաստի բացակայությունն ապացուցելու տրամաբանությունը:

16. Նախագծի 24-րդ հոդվածը սահմանում է, որ գույքը բռնագանձվում է հոգուտ Հայաստանի Հանրապետության: Ըստ Նախագծի տրամաբանության՝ ստացվում է, որ եթե անձը հանցագործության պատճառով վնաս է կրել, պետությունը քաղաքացիական կարգով բռնագանձված գույքը չի ուղղում այդ անձի կրած վնասների հատուցմանը: Ավելին, նախատեսված չէ որևէ կառուցակարգ, որով տուժողը հնարավորություն կունենա հետ ստանալու իրեն պատկանող գույքը: Ըստ այդմ՝ առաջանում է այն ենթադրությունը, որ պետությունն ամենևին էլ չի ստանձնում սոցիալական արդարությունը վերականգնելու և հանցագործությունից տուժած անձանց իրավունքները վերականգնելու պարտականություն: Ուստի առաջարկում ենք նախատեսել այնպիսի դրույթներ, որոնք հնարավորություն կտան հանցագործությունից տուժած անձին հետ ստանալու առանց մեղադրական դատավճռի հոգուտ պետության բռնագանձված իրեն պատկանող գույքը:

17. Խնդրահարույց է թվում Նախագծով սահմանված ապացուցողական շեմը: Բանն այն է, որ Նախագծի հիմքում դրված տրամաբանության համաձայն՝ փաստը համարվում է հաստատված կամ հերքված, եթե դրա առկայությունը կամ բացակայությունն ավելի հավանական է: Այս կարգավորումն ուղղակիորեն հակասում է օրինական ենթադրության հիման վրա փաստ հաստատելու իրավական տրամաբանությանը: Գույքի ապօրինի լինելու կանխավարկածը երբևիցե չի կարող համարվել օրինական ենթադրություն: Ուստի առաջարկում ենք փոփոխել ապացուցման սահմանված շեմի իրավական բովանդակությունը:

18. Սահմանադրության 73-րդ հոդվածի տեսանկյունից խիստ խնդրահարույց է Նախագծի գործողությունը մինչ դրա ընդունումը գոյություն ունեցած իրավահարաբերությունների վրա տարածելը, քանի որ սահմանադրական այդ նորմն ուղղակիորեն արգելում է անձի իրավական վիճակը վատթարացնող օրենքներին և այլ իրավական ակտերին հետադարձ ուժ տալը: Նախագծում տեղ գտած մի շարք դրույթներ միանշանակ կարելի համարել անձի իրավական վիճակը վատթարացնող հանգամանքներ: Ուստի Սահմանադրության հետ հակասություններ չառաջացնելու համար առաջարկում ենք վերանայել

Նախագծի գործողության վերաբերյալ դրույթները՝ հետ գնալով առավելագույնը մինչ այն պահը, երբ Հայաստանի Հանրապետությունում պաշտոնատար անձանց համար սահմանվել է գույքի և եկամուտների հայտարարագիր ներկայացնելու պարտականություն:

19. Որքան էլ Նախագծով առաջարկվող վարույթը ներկայացվի քաղաքացիական դատավարության շրջանակներում, այն միևնույն է պարունակում է հանրային իշխանական տարրեր՝ այդպիսով առաջացնելով վարույթի մյուս կողմի իրավունքների պաշտպանության արդյունավետ երաշխիքների սահմանման անհրաժեշտություն: Փաստ է, որ քաղաքացիական դատավարությունը հիմնված է կողմերի լիարժեք մրցակցության սկզբունքի վրա, ինչը չի կարելի ասել Նախագծով նախատեսվող վարույթի վերաբերյալ: Նախագիծն ընդհանրապես անտեսում է անմեղության կանխավարկածի սահմանադրական իրավունքը՝ որպես հիմնավորում նշելով, որ անմեղության կանխավարկածի սկզբունքը կիրառելի չէ ոչ քրեական վարույթների նկատմամբ: Սակայն հաշվի առնելով վերոգրյալ բոլոր առաջարկները՝ կարող ենք փաստել, որ Նախագիծն այնուամենայնիվ պարունակում է քրեական վարույթի տարրեր: Ուստի առաջարկում ենք վերանայել մոտեցումն անմեղության կանխավարկածի սահմանադրական երաշխիքի մասով:

20. Նախագիծն առաջարկում ենք լրացնել հետևյալ հոդվածներով.

«Ապօրինի ծագում ունեցող գույքի կամավոր հայտարարագրումը

Մինչև սույն օրենքով սահմանված կարգով ուսումնասիրություն սկսելն անձն իրավունք ունի կամավոր հայտարարագրել իրեն պատկանող ապօրինի ծագում ունեցող գույքը: Այդ փաստի ուժով արգելվում է տվյալ գույքի նկատմամբ սույն օրենքով գույքի բռնագանձմանն ուղղված որևէ գործողություն իրականացնելը:

Ապօրինի գույքի կամավոր հայտարարագրման գործընթացը համարվում է ավարտված, եթե Հայաստանի Հանրապետության պետական բյուջե է փոխանցվում գույքի շուկայական արժեքի՝

ա) անշարժ գույքի համար՝ 36 տոկոսի չափով գումար.

բ) այլ տեսակի գույքի համար՝ 10 տոկոսի չափով գումար:»:

Տոկոսների տարբերությունը պայմանավորված է համապատասխան ռիսկի հաշվարկով՝ անշարժ գույքի դեպքում գույքի հայտնաբերումն ավելի դյուրին է, մինչդեռ այլ գույքի դեպքում առկա են խնդիրներ, օրինակ՝ կանխիկ դրամական միջոցների հայտնաբերման մասով, ինչպես նաև բաժնամասերի/բաժնետոմսերի/փայերի դեպքում դրանց իրական արժեքը սահմանելու հետ կապված:

21. Նախագծի անցումային դրույթներն առաջարկում ենք լրացնել հետևյալ հոդվածով.

«Կառավարությունը մեկ ամսվա ընթացքում ընդունում է իրավական ակտեր, որոնցով կարգավորվում է ապօրինի գույքի կամավոր հայտարարագրման գործընթացը»:

22. Միաժամանակ առաջարկում ենք անցումային դրույթներում նախատեսել, որ օրենքը գործում է սահմանափակ ժամանակահատվածով (օրինակ 5 տարի, 1 անգամ մինչև 2 տարով երկարաձգման հնարավորությամբ): Այսպես հնարավորինս կչեզոքացվի օրենքի բացասական ազդեցությունը ներդրումային միջավայրի վրա:

23. Նախագծով «շահագրգիռ անձիք» եզրի օգտագործումը ներպետական դատավարական իրավունքում կարող է հանգեցնել մեկնաբանության և կիրառության խնդիրների, քանի որ դատավարական օրենսդրությունը նախատեսում է *դատավարության մասնակիցների, գործին մասնակցող անձանց* և *կողմերի* կատեգորիաները, ինչպես նաև այս սուբյեկտների համար դատավարական իրավունքների որոշակի շրջանակ: Ըստ այդմ, առաջարկում ենք վերանայել «շահագրգիռ անձիք» բառակապակցության օգտագործումը Նախագծում:

24. «Պետական պաշտոններ և պետական ծառայության պաշտոններ զբաղեցնող անձանց վարձատրության մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքում առաջարկվում է կատարել լրացումներ, ըստ որոնց՝ Գլխավոր դատախազությունում ավելանալու են գլխավոր դատախազի՝ ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման վարույթը համակարգող տեղակալի (12,50 դրույքով), «Ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման մասին» օրենքով նախատեսված գործառույթներ իրականացնող վարչության պետի (10.00 դրույքով) և նույն վարչության դատախազների (9.00 դրույքով) հաստիքներ: Ստացվում է, որ Գլխավոր դատախազությունում գոյություն ունեցող 12 վարչություններին ավելանում է ևս մեկը: Գտնում ենք, որ դատախազների ավելացվող պաշտոնների դրույքաչափն անարդարացիորեն է ավել մյուս վարչությունների դատախազների աշխատավարձից: Դեռ ավելին, նպատակահարմար չենք համարում գլխավոր դատախազի տեղակալի հաստիքի ավելացումը՝ դարձյալ մնացած տեղակալներից ավելի բարձր աշխատավարձով: Ուստի առաջարկում ենք բացառել նման տարբերակված մոտեցումը տարբեր գործառույթներ իրականացնող դատախազների վարձատրության նկատմամբ:

Մյուս կողմից, անհասկանալի է թվում այն հանգամանքը, թե ինչու չի նախատեսվում ավելի բարձր վարձատրություն այն դատավորների համար, ովքեր քննելու են ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման վերաբերյալ գործեր: Այդ գործերով զբաղվող դատախազների համար առավել բարձր վարձատրություն նախատեսելու տրամաբանությունն այն է, որ վարույթի քննարկվող տեսակի

առկայությունը նոր է, անհրաժեշտ է առավել բարձր զգուշավորություն և պատասխանատվություն, ինչպես նաև ծանրաբեռնվածությունն է առավել: Սակայն եթե նոր ձևավորվող վարչության դատախազներն զբաղվելու են միայն ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման վերաբերյալ գործերով, ապա դատավորներն այդ վարույթները քննելու են մյուս գործերի քննությանը զուգահեռ:

25. «Օպերատիվ-հետախուզական գործունեության մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքում լրացումներ կատարելու մասին Հայաստանի Հանրապետության օրենքի նախագծի 6-րդ հոդվածը նախատեսում է հետևյալը, որ յուրաքանչյուր անձ իր նկատմամբ քրեական գործի հարուցումը մերժվելուց կամ հարուցված քրեական գործի վարույթը կարճվելուց՝ հանցագործության դեպքի բացակայության կամ արարքի կատարման մեջ հանցակազմի բացակայության պատճառով, կամ պատճառված վնասը քրեական օրենքով օրինաչափ համարվելուց կամ իր նկատմամբ արդարացման դատավճիռ կայացվելուց կամ ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման վարույթն ավարտվելուց հետո՝ եռամսյա ժամկետում, իրավունք ունի օպերատիվ-հետախուզական գործունեություն իրականացնող մարմիններից պահանջելու իր նկատմամբ իրականացված օպերատիվ-հետախուզական միջոցառումների հետևանքով ստացված նյութերը և փաստաթղթերը:

Հարց է ծագում, թե ինչպես կարող է անձը պահանջել քրեական և քաղաքացիական զուգահեռ ընթացող վարույթներից մեկի ավարտի դեպքում նշված նյութերը, երբ մյուս վարույթը դեռ ընթացքի մեջ է: Ավելին, հնարավոր են դեպքեր, որ քաղաքացիական վարույթն ավարտվի, քանի դեռ քրեական գործը գտնվում է մինչդատական վարույթում, որը գաղտնի է: Հետևաբար այս կարգավորման պայմաններում հետախուզական գործունեություն իրականացնող մարմնի կողմից նյութերի և փաստաթղթերի տրամադրումը կարող է խախտել զուգահեռ վարույթի գաղտնիությունը: Կարծում ենք՝ նպատակահարմար կլիներ բացառություն սահմանել զուգահեռ ընթացող վարույթների համար: Նույն խնդիրն առկա է նաև նույն հոդվածի 4-րդ մասի կարգավորման մեջ, որում նշվում է, որ սույն հոդվածի 2-րդ մասով նախատեսված նյութերը ենթակա են ոչնչացման անձի նկատմամբ քրեական գործի հարուցումը մերժվելուց կամ հարուցված քրեական գործի վարույթը կարճվելուց կամ ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման վարույթն ավարտվելուց՝ հանցագործության դեպքի բացակայության կամ արարքի կատարման մեջ հանցակազմի բացակայության պատճառով, կամ պատճառված վնասը քրեական օրենքով օրինաչափ համարվելուց կամ անձի նկատմամբ արդարացման դատավճիռ կայացվելուց հետո՝ եռամսյա ժամկետում:

Ենթադրվում է, որ սա տեխնիկական բացթողում է, քանի որ ապօրինի ծագում ունեցող գույքի բռնագանձման վարույթը չի կարող ավարտվել

հանցադեպի կամ հանցակազմի բացակայության հիմքով: Հաշվի առնելով նշվածը՝ առաջարկում ենք վերանայել քննարկվող օրենքում նախատեսվող լրացումները:

26. Քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքում նախատեսվող փոփոխություններից ակնհայտ է դառնում, որ գաղտնի տեղեկությունների տրամադրման վարույթը քննվելու է հատուկ վարույթի կարգով: Սա խիստ վիճահարույց է այն առումով, որ հատուկ են համարվում հիմնականում այն վարույթները, որոնցում չկան հակադարձ շահերով օժտված կողմեր: Պատահական չէ, որ հատուկ վարույթում վեճ առաջանալու դեպքում դատարանը չի շարունակում քննել գործը հատուկ վարույթում՝ հայցը թողնելով առանց քննության (Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 180-րդ հոդվածի 1-ին մասի 8-րդ կետ): Օրենքով պահպանվող գաղտնի տեղեկությունների տրամադրման վարույթում առկա են հակադիր շահերով օժտված կողմեր: Այն, որ կողմերից մեկը չունի այդ վարույթին մասնակից դառնալու հնարավորություն, չի նշանակում, որ վարույթը տեղավորվում է օրենսգրքով սահմանված հատուկ վարույթների տրամաբանության մեջ: Ուստի առաջարկում ենք վերանայել այս կարգավորումները ևս:

27. Հայաստանի Հանրապետության քրեական օրենսգրքում կատարվող լրացումներով առաջարկվող հանցակազմերում դիտավորությունը, որպես սուբյեկտիվ կողմ, չի նշվում, ինչը չի բխում որպես լրացում առաջարկվող հանցատեսակների տրամաբանությունից: Առաջարկում ենք լրացնել:

Հարգանքով՝ **ԷԴՄՈՆ ՄԱՐՈՒՔՅԱՆ**